

- Καὶ ἀπὲν ἐδιάβησαν καιροὶ κι εἶδα καλὰ τὸ πράγμα,
150 λέγει μου πάλι ἡ Τύχη μου: «Σαχλίκη κακομοίρη,
ἄτυχε, κακορίζικε καὶ κακονοικοκύρη,
ἂν ἔν' ζημιὰ ὁ κόπος σου, πληθύνεις τὴν πτωχείαν σου.
Τί σ' ἐβγατίζουν οἱ λαγοί, τί σε φελοῦν οἱ σκύλοι·
οἱ λαγωνάροι τοὺς κρατεῖς, ὅπου ἔν' καλοὶ σου φίλοι;»
- 155 Καβαλλικεύεις τὸ πουρνόν, εἰς τοὺς λαγοὺς ἐβγαίνεις,
καὶ κάτω εἰς τὰ καματερὰ ἢ εἰς τὰ βουνιὰ ὑπαγαίνεις
καὶ ὅταν διαγέρνης τὸ βραδύν, πολλὰ εἶσαι κουρασμένος.
Ἄρχον τινὰ οὐδὲν θεωρεῖς, ἄνθρωπον νὰ ἔχη χρῆσιν,
ἢ φρόνιμον ἢ εὐγενὴν πάντα νὰ σοῦ συντύχη».
- 160 Ζευγάδες εἶναι καὶ βοσκοί, ἀγελαδοὶ καὶ σκάπτες,
βουκόλοι καὶ χοιροβοσκοὶ καὶ μετ' ἐκείνους ράπτες,
καὶ οὐδὲν κατέχουν νὰ σταθοῦν ποτέ των εἰς ὀμάδιν.
Ἔχουσιν τέτοιαν φρόνεσιν, ἔχουσιν τέτοιαν τάξιν
καὶ θεωρώντα τους κανεῖς νὰ πέση νὰ πλαντάξη.
- 165 Ταχιά ταχιά σηκώνονται εἰς τὴν δουλειὰν νὰ πᾶσιν
καὶ ἀποταχιά βαστοῦν ψωμίν, ὀλήμερα νὰ φᾶσιν.
Καὶ ἀργά, ὄντε μαζωθοῦν, ἔρχονται κουρασμένοι
καὶ ἀπὸ τὸν κόπον τῆς δουλειᾶς πολλὰ τσιγαρισμένοι.
Καθεῖς ἀπομαζώνεται ἀπέσω εἰς τὸ κελλίν του
- 170 κι ἔχει μὲ τὴν γυναῖκα του ὅλην τὴν συμβουλήν του.
Καὶ ἂν ἔλθῃ σκόλη κι ἐορτὴ καὶ ἐσμίξουσιν ὀμάδιν
—στοχάσου παραζόρδινον καὶ φοβερὸν σημάδιν!—
ἄλλος φορεῖ τὸ σκούλινον βαμμένον κουρτσουβράκιν,
ἄλλος φουστάνι δίμιτον ἄσπρον ἐξ ἐβαμπάκι
- 175 καὶ ἄλλος φορεῖ ὀλότελα ἐξεχαρβαλωμένα,
καὶ ὅπου ἔναι πλούσιος τάχατες ἔναι καλιγωμένος.

Φοροῦν στιβάνια τραγικά, ὡσάν εἶναι μαθημένοι
παπούτσια καὶ γουνέλες των φοροῦν καὶ καμαρώνουν.
Καὶ ὄλην τους τὴν παρηγοριὰν ἔχουν εἰς τὴν ταβέρναν,
180 κόπελον ἔχουσιν ὀρθὸν καὶ λέγουσίν τον «κέρνα!»
Και ἐκεῖνοι ἐβγάλουν τὰ κρασιὰ καὶ κάθονται καὶ πίνουν
καὶ νὰ εἶπες οἱ παντέρημοι εἰς τὴν κοπριὰν τὸ χύνουν.
Καὶ ἀπότες πιοῦσιν περισσὸν καὶ ἀπείν καλοκαρδίσουν,
μοίρα τους ρίκτηι εἰς ὄρχησμα, μοίρα νὰ τραγωδήσουν,
185 καὶ μοίρα πίνουν, κάθονται πάντα καὶ τραγωδοῦσιν
καὶ νὰ εἶπες οἱ παντέρημοι κοράκοι κιλαδοῦσιν.
Καὶ ἀφότις πιοῦσιν περισσὰ καὶ γίνουσι μεθούκλι,
γίνονται ὡσάν τὸν μεθυστήν, τὸν πετεινὸν τὸν κούκλην.
Κι ἐκεῖνος ἔχει δύναμιν τάχατες νὰ μαλώση,
190 ἐκεῖνοι ὅπου ἔχουν δύναμιν, τάχατες πὺ ὠφελοῦσιν,
ἀρχίζουσι τὴν ἀθιβολὴν καὶ πληρωμὸν οὐκ ἔχουν,
καὶ λέγουσι καὶ ἀποκρίνονται, τὸ τί ἴπαν δὲν κατέχουν.

Γιάννης Κ. Μαυρομάτης & Νικόλαος Μ. Παναγιωτάκης (επιμ.), *Στέφανος Σαχλίκη. Τα Ποιήματα. Χρηστική έκδοση με βάση και τα τρία χειρόγραφα*, ΜΙΕΤ, Αθήνα 2015, σ. 111-124.